

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ

Αριθμός απόφασης: 16/ΤΜ/2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΕΡΟΙΑΣ

(Περιφερειακή έδρα Νάουσας)

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή [redacted] Πρωτοδίκη που ορίσθηκε με Πράξη της διευθύνουσας το Πρωτοδικείο Βέροιας, με τη σύμπραξη και της Γραμματέως [redacted]

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στη Νάουσα, στις 27 Μαρτίου 2025 , για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΕΝΑΓΩΝ :Το Ν.Π.Ι.Δ. με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ Η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ», και δ.τ. «ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ», με Α.Φ.Μ. 999538617 της Δ.Ο.Υ. Αμαρουσίου, και αριθμό Γ.Ε.ΜΗ 161712601000, που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, επί της οδού Χ.Σαμπάγ -Σ. Χούρι, αρ. 3,όπως εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν εμφανίστηκε στο Δικαστήριο, αλλά κατατέθηκαν προτάσεις κατ' άρθρ. 237 παρ. 1,2 Κ.Πολ.Δ. από την πληρεξούσια δικηγόρο του [redacted] Δ.Σ. [redacted] Α.Μ. [redacted]

ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΣ : [redacted] κάτοικος [redacted] με Α.Φ.Μ. [redacted] Δ.Ο.Υ. [redacted] ο οποίος, στο πλαίσιο ατομικής επιχείρησης που διατηρεί, έχει τη διαχείριση, εκμετάλλευση και κατά νόμον ευθύνη λειτουργίας της καφετέριας με το διακριτικό τίτλο [redacted] που λειτουργεί στην ίδια ως άνω διεύθυνση, ο οποίος δεν εμφανίστηκε στο Δικαστήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από κανέναν και ούτε είχε καταθέσει προτάσεις εντός του προβλεπόμενου χρονικού διαστήματος κατ' άρθρ. 237 παρ. 1,2 Κ.Πολ.Δ.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 12.04.2024 αγωγή, τακτικής διαδικασίας, η οποία κατατέθηκε με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 14/01-05-2024 στην Γραμματεία του καταργηθέντος Ειρηνοδικείου Νάουσας και ήδη Πρωτοδικείου Βέροιας - Περιφερειακή Έδρα Νάουσας (αριθμός εκθέσεως καταθέσεως Πρωτοδικείου 26/ΤΜ/2024), και προσδιορίστηκε προς συζήτηση για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, δυνάμει της από 22.10.2024 πράξης ορισμού δικάσιμου και Δικαστή της Διευθύνουσας του Δικαστηρίου τούτου (Ν.5108/2024). Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, η οποία εκφωνήθηκε στη σειρά της από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως ανωτέρω αναφέρεται και η πληρεξούσια δικηγόρος του ενάγοντος ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις έγγραφες προτάσεις της.

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σε αυτό πνευματική ιδιοκτησία, η οποία περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα), ενώ κατά το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου «ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου ή τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις με κείμενα ή χωρίς.... τα οπτικοακουστικά έργα....» (ΑΠ 114/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφαΘ 350/2012 ΔΙΜΕΕ 2012,363). Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στον δημιουργό τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα, τις αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες. Ειδικότερα, το άρθρο 3 ορίζει στη μεν παράγραφο 1 τα εξής: «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν: α) ..., β) ..., γ) ..., δ) ..., ε) ..., στ) ..., ζ) Τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς

αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) Την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης, θ) ...», στη δε παράγραφο 2 τα εξής: «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει προσιτό το έργο σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Εξάλλου κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 εδ.α του ίδιου ως άνω νόμου τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ'αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον ανωτέρω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύσαν δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής με συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την ανωτέρω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σε αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αίτησης ή αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων, που οι

οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβαστεί οι σχετικές εξουσίες καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επιμέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι αιτούντες ή ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του ν.2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερθείσα διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτό μαχητό τεκμήριο λειτουργεί μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επιμέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του εδαφίου β' του προαναφερθέντος άρθρου, οι αιτούντες ή ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση, που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Τα παραπάνω ορίζονται και στο άρθρο 7 ν. 4481/2017 σύμφωνα με το οποίο «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την

πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας..... Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Υπέρ της άποψης αυτής συνηγορεί άλλωστε και το ότι το εισαγόμενο κατά τα ανωτέρω τεκμήριο είναι, όπως προεκτέθηκε, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερθέντα νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (αρθρ. 49 παρ. 1 εδ.γ,δ και ε ν. 2121/1993) με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμη και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώσουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με τον χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (αρθρ.55 παρ.4 ν.2121/1993), παρέχοντάς του μεταξύ άλλων

πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο ανωτέρω οργανισμός δηλώνει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (αρθρ. 55 παρ.4 εδ.β ν.2121/1993). Άλλωστε οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά τα άρθρο 72 παρ.3 ν.2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα, που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Πλέον αυτού, όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν στην διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί, εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 (ΦΕΚ Α 104/30.6.1992) και αποτελεί πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (αρθρ. 2,4 και 5 παρ.1 ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμη και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο στην προαναφερθείσα διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό το αργότερο εντός 30 ημερών από την αρχική έκδοση και

δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε στην Ελλάδα ως συμβαλλόμενη με την ανωτέρω διεθνή σύμβαση (αρθρ. 5 παρ. 2 ν.2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμη κι αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της προθεσμίας των 30 ημερών δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (βλ.ΕφΘεσ 1299/2011, 1893/2010αδημ., ΕφΘεσ2187/2008, ΜονΠρΘεσ 11989/2012 δημοσιευμένες στην ΤΝΠ-ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 65 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματός του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον. Κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου, υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά το νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, σε περίπτωση προσβολής, παρέχεται στον δημιουργό ή στον δικαιούχο συγγενικού δικαιώματος αξίωση για αναγνώριση του δικαιώματος, ενώ σε περίπτωση παράνομης υπαιτίας προσβολής δικαιούται να ζητήσει αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη. Προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας πάνω στο έργο είναι κάθε πράξη, που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές) του δημιουργού, εφόσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του δημιουργού ή χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής, όπως συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός κ.λπ. (ΕφΑΘ 6234/2007 ΕλλΔνη 2008,589). Επομένως, σύμφωνα με τις ως άνω διατάξεις του άρθρου

65 παρ. 2 του Ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με αυτές των άρθρων 57, 58, 297, 298 και 914 ΑΚ, κάθε πράξη που έχει ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελείται από τον δικαιούχο ή με τη συναίνεσή του, συνιστά αντικειμενικά παράνομη πράξη, οπότε, συντρεχόντων και των λοιπών ουσιαστικών όρων του άρθρου 914 ΑΚ, όπως η υπαιτιότητα, η ύπαρξη ζημίας και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ παρανόμου πράξης και ζημίας, γεννιέται αξίωση προς αποζημίωση (ΑΠ 649/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1030/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 872/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 919/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, η συνήθης αυτή αμοιβή δεν ταυτίζεται καταρχήν με την περιλαμβανόμενη στο δημοσιευθέν κατ' άρθρο 56 § 3 εδ. ε' ν. 2121/1993 αμοιβολόγιο, διότι σε μία τέτοια περίπτωση ο προσδιορισμός του ύψους της θα είχε ανατεθεί στην απόλυτη κρίση του δανειστή (βλ. Απ. Καραγκουνίδη, Αποζημίωση λόγω προσβολής δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, 2014, σελ. 258-259). Όμως, εάν το αμοιβολόγιο αποτέλεσε την βάση κατάρτισης αδειών χρήσης του ρεπερτορίου με ικανό αριθμό χρηστών ή έχει επιβεβαιωθεί με δικαστικές αποφάσεις κατ' άρθρο 56 § 2 εδ. β' και γ' ν. 2121/1993, τότε πρόκειται πλέον για «αμοιβή που συνήθως καταβάλλεται» (βλ. Απ. Καραγκουνίδη, ό.π., σελ. 259). Σύμφωνα με το άρθρο 56 § 3 εδ. τελ. ν. 2121/1993 οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δύναται να συνάπτουν συμφωνίες - πλαίσια με αντιπροσωπευτικές οργανώσεις χρηστών, με τις οποίες ρυθμίζεται η αμοιβή που καταβάλλουν οι τελευταίοι. Στην πράξη οι συμφωνίες αυτές προβλέπουν χαμηλότερες αμοιβές σε σχέση με το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο, συνδεδεμένες με την εκ μέρους των χρηστών τήρηση συγκεκριμένων υποχρεώσεων, π.χ. την χορήγηση αναλυτικών καταλόγων με τα εκτελεσθέντα έργα ή την γνωστοποίηση οικονομικών και φορολογικών στοιχείων, οι οποίες συνεπάγονται την μείωση του διαχειριστικού κόστους του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (βλ. Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 56, 54/Σινανίδου). Όμως, εάν μία συμφωνία - πλαίσιο δεν συνδέεται με τέτοιες υποχρεώσεις, ώστε να δικαιολογείται απόκλιση από την αρχή της ίσης και δίκαιης μεταχείρισης των χρηστών όμοιας κατηγορίας, και παράλληλα έχει προσχωρήσει σε αυτήν η πλειοψηφία των οικείων χρηστών, τότε η με αυτόν τον τρόπο καθορισθείσα αμοιβή έχει καταστεί η «συνήθης» και θα αποτελέσει την βάση για τον υπολογισμό της κατ' άρθρο 65 § 2 ν. 2121/1993

αποζημίωσης, ανεξαρτήτως εάν στην συμφωνία - πλαίσιο προβλέπεται άλλως για τους χρήστες που δεν λαμβάνουν προηγουμένως άδεια από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης [βλ. έτσι ΜονΠρΑθ 6872/2015 αδημ. (Χαρ. Γεωργακόπουλος)].

Από την με αριθμό 3735Ζ/14.05.2024 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης με έδρα το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Ευστρατίου Δουκάκη, που προσκομίζει και επικαλείται ο ενάγων, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής με τη σχετική πράξη κατάθεσής της και μετά των επισημάνσεων, που αναφέρονται σε αυτή, δηλαδή τις επισημάνσεις αναφορικά με την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 215 παρ. 2 και 237 παρ. 1 και 2 του ΚΠολΔ, όπως οι διατάξεις αυτές αντικαταστάθηκαν και ισχύουν, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στον εναγόμενο εντός της προθεσμίας των 30 ημερών από την κατάθεση της κρινόμενης αγωγής (άρθρα 215 παρ. 2, 122 παρ. 1, 123, 126 παρ. 1α ΚΠολΔ). Ωστόσο, όμως, ο τελευταίος, όπως προκύπτει και από την επισκόπηση του φακέλου της δικογραφίας, δεν προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις και συνεπώς πρέπει να δικαστεί ερήμην.

Με την υπό κρίση αγωγή, ο ενάγων εκθέτει ότι είναι νόμιμα συνεστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων των αναφερόμενων στο δικόγραφο μελών του, τα οποία είναι δημιουργοί, και δη συνθέτες, στιχουργοί, εκδότες/υποεκδότες μουσικών έργων και κληρονόμοι των ανωτέρω δημιουργών. Ότι τα μέλη του έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία της εκμετάλλευσης των πνευματικών τους έργων και ότι στο πλαίσιο της εν λόγω δραστηριότητάς του, οι ως άνω του έχουν μεταβιβάσει καταπιστευτικά με έγγραφες συμβάσεις τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τους σε όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους ή στα έργα που αυτοί έχουν κληρονομήσει, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα της δημόσιας εκτέλεσης των έργων με οποιαδήποτε μορφή και σε οποιονδήποτε χώρο. Ότι, επιπλέον, ο ενάγων έχει καταστεί μέλος της Παγκόσμιας Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης (CISAC) και εκπροσωπεί, πέραν των ημεδαπών και αλλοδαπούς δικαιούχους, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαίας εκπροσώπησης, τις οποίες έχει συνάψει με τους αναφερόμενους στην αγωγή ομόλογους

οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, οι οποίοι του έχουν παράσχει σχετική πληρεξουσιότητα προς τον σκοπό διαχείρισης και προστασίας στην ελληνική επικράτεια των αναφερόμενων στις συμβάσεις αυτές εξουσιών των πνευματικών δικαιωμάτων επί του συνόλου των οπτικοακουστικών έργων των μελών τους, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα παρουσίασης των έργων αυτών στο κοινό. Ότι ο ενάγων, για τη χρήση των πνευματικών δικαιωμάτων των έργων των εκπροσωπούμενων από αυτόν δικαιούχων, παραχωρεί μη αποκλειστικές άδειες εκμετάλλευσης στους ενδιαφερομένους έναντι οικονομικού ανταλλάγματος, το οποίο είναι καθορισμένο και καταγεγραμμένο στο περιγραφόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο έχει νομίμως γνωστοποιηθεί στο κοινό. Ότι ο εναγόμενος, ο οποίος εκμεταλλεύεται την επιχείρηση-καφετέρια υπό το διακριτικό τίτλο [redacted] που βρίσκεται στη [redacted]

επιφάνειας 120 τ.μ., αν και προέβαινε, από την 1^η-01-2019 τουλάχιστον, μέσω της χρήσης απλών μηχανικών μέσων, χωρίς disc jockey (κατηγορία αμοιβολογίου B.01[AM]), σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων των εκπροσωπούμενων από τον ενάγοντα δικαιούχων, στα οποία (μουσικά έργα) γίνεται δειγματοληπτική αναφορά για τα έτος 2023, προς το κοινό και συγκεκριμένα στους πελάτες του, εντούτοις ουδέποτε έλαβε σχετική έγγραφη άδεια προς τούτο, ούτε έχει καταβάλλει, περαιτέρω, το αντίστοιχο τίμημα. Ότι προηγουμένως ο ενάγων είχε οχλήσει τον εναγόμενο να καταβάλει την οφειλόμενη αμοιβή για τα έτη 2019-2023 και τον είχε ενημερώσει για την υποχρέωση λήψης άδειας δημόσιας εκτέλεσης και για το ύψος των καταβλητέων πνευματικών δικαιωμάτων, πλην όμως ουδέποτε κατέβαλε οποιοδήποτε αντάλλαγμα για τη χρήση του προστατευόμενου από τον ενάγοντα ρεπερτορίου. Ότι η ως άνω συμπεριφορά του εναγομένου, η οποία είχε ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελέστηκε από τον δικαιούχο ή με την συναίνεσή του, συνιστά αντικειμενικώς παράνομη πράξη, προέβη δε σε αυτήν εκ προθέσεως, προκαλώντας στον ενάγοντα αντίστοιχη περιουσιακή ζημία αλλά και ηθική βλάβη, τελούσα σε προφανή αιτιώδη συνάφεια προς την ως άνω αδικοπρακτική συμπεριφορά. Ότι εξαιτίας της παράνομης και υπαίτιας προσβολής των προστατευόμενων από τον ενάγοντα δικαιωμάτων, ο εναγόμενος υποχρεούται σε αποζημίωση, η οποία ανέρχεται

στο διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως και δη βάσει του προαναφερόμενου αμοιβολογίου και η οποία (αμοιβή) ανέρχεται, κατά τους ειδικότερα εκτιθέμενους στην αγωγή μαθηματικούς υπολογισμούς, για τα έτη 2019, 2020, 2021, 2022 και 2023 στο συνολικό ποσό των € 1.640,52 (401,76 + 234,36 + 234,36 + 368,28 + 401,76 =) , και ειδικότερα Α. Για το έτος 2019, ήτοι : από 01-01-2019 έως 31-10-2019 το ποσό των 27,00 ευρώ X 12 = 324 Ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 77,76 Ευρώ, και συνολικά 324 + 77,76= 401,76 Ευρώ, Β. Για το έτος 2020, ήτοι : από 01-01-2020 έως 29-02-2020 και από 01-06-2020 έως 31-10-2020 το ποσό των 27,00 ευρώ X 7 = 189 Ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 45,36 Ευρώ, και συνολικά 189 + 45,36 = 234,36 Ευρώ. Γ. Για το έτος 2021, ήτοι : από 01-06-2021 έως 31-12-2021, το ποσό των 27,00 ευρώ X 7 = 189 Ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 45,36 Ευρώ, και συνολικά 189 + 45,36 = 234,36 Ευρώ. Δ. Για το έτος 2022, ήτοι : από 01-02-2022 έως 31-12-2022, το ποσό των 27,00 ευρώ X 11 = 297 Ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 71,28 Ευρώ, και συνολικά 297 + 71,28 = 368,28 Ευρώ. Ε. Για το έτος 2023, ήτοι : από 01-01-2023 έως 31-12-2023, το ποσό των 27,00 ευρώ X 12 = 324,00 Ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 63,36 Ευρώ, και συνολικά 324,00 + 77,76 = 401,76 Ευρώ.

Ότι από την ανωτέρω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου (εκμετάλλευση και συγκεκριμένα δημόσια εκτέλεση των προστατευόμενων μουσικών έργων χωρίς άδεια) υπέστη προσβολή και μείωση της φήμης, της πίστωσης, της υπολήψεως, του κύρους, των εργασιών και του μέλλοντός του, ενόψει των συμβάσεων που έχει συνάψει με συγκεκριμένους πνευματικούς δημιουργούς και με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς φορείς, βάσει των οποίων έχει καταστεί εκδοχέας των δικαιωμάτων των δημιουργών, για την ικανοποίηση της οποίας αιτείται, ποσό ύψους 3.000 ευρώ, πλέον ΦΠΑ ποσού 720 ευρώ. Με βάση το ανωτέρω ιστορικό και όσα ακόμη αναφέρει στην αγωγή του, ο ενάγων, ζητεί να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει ως αποζημίωση το διπλάσιο της οφειλόμενης αμοιβής για τα έτη 2019, 2020, 2021, 2022 και 2023 ήτοι το συνολικό ποσό των 3.281,04 ευρώ, καθώς και το ποσό των 3.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, πλέον ΦΠΑ ποσού 720 ευρώ, ήτοι συνολικά το ποσό των 7.001,04 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τις στην αγωγή αναφερόμενες ημερομηνίες , άλλως την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, πλην του

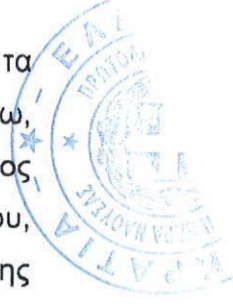

αιτούμενου ποσού ΦΠΑ επί εκάστου κονδυλίου αυτής, το οποίο ζητείται νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας εκδόσεως του φορολογικού στοιχείου-τιμολογίου-για την είσπραξη των επιδικασθησομένων ποσών. Επιπλέον, ζητεί να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η παρούσα απόφαση διότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση θα του προκαλέσει περαιτέρω οικονομική ζημία και να καταδικαστεί ο αντίδικος στη δικαστική του δαπάνη. Επικουρικά δε, ζητεί να καταδικαστεί αυτός να του καταβάλει το ποσό των 1.640,52 ευρώ κατά τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού των άρθρων 904 επ. Α.Κ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Με το περιεχόμενο αυτό και αιτήματα, η ένδικη αγωγή, αρμοδίως και παραδεκτώς, εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, που είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο να τη δικάσει (άρ. 7, 9 εδ. α', 10, 14 και 22 ΚΠολΔ), κατά την παρούσα τακτική διαδικασία, για το παραδεκτό δε αυτής τηρήθηκε η νόμιμη προδικασία, καθότι α) η αγωγή κοινοποιήθηκε στον εναγόμενο στις 14.05.2024 ήτοι εντός της προθεσμίας των 30 ημερών από την κατάθεσή της στην Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου (άρθρο 215 παρ.1 του ΚΠολΔ ως ισχύει), β) την 27.09.2024 κατατέθηκαν στην Γραμματεία του Δικαστηρίου οι από 26.09.2024 έγγραφες προτάσεις του ενάγοντος υπογραφέισες από την ως άνω πληρεξούσια δικηγόρο του, μετά των αποδεικτικών μέσων και των διαδικαστικών εγγράφων που επικαλείται με αυτές, συμπεριλαμβανομένου και του από 02.09.2024 δικαστικού πληρεξουσίου του Διευθυντή Δημόσιας Εκτέλεσης αυτού, Ιωάννη Γκικόκα (δυνάμει του από 14.10.2022 πρακτικού Δ.Σ.), με θεωρημένο το γνήσιο της υπογραφής του, με το οποίο δίνεται πληρεξουσιότητα προς την δικηγόρο του κατά το άρθρο 96 του ΚΠολΔ, και συνεπώς η κατάθεσή τους έγινε εμπρόθεσμα (άρθρ. 144 παρ.1, 147 παρ. 2 του ΚΠολΔ σε συνδυασμό με §1 του άρθρου 74 του Ν.4690/2020). Περαιτέρω η υπό κρίση αγωγή είναι επαρκώς ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 65 παρ. 2 Ν. 2121/1993, 2 παρ. 1, 6, 7, 12, 23 και 24 Ν. 4481/2017, 71, 57, 297, 298, 299, 346, 914, 932 ΑΚ, 176, 907, 908 παρ. 1 εδ. γ' και δ' ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος περί επιδίκασης ΦΠΑ επί εκάστου κονδυλίου αυτής, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, καθώς σύμφωνα με το άρθρο 2 του ν. 2859/2000 «Κώδικα περί ΦΠΑ», «Αντικείμενο του φόρου είναι: α) η Παράδοση αγαθών και η Παροχή υπηρεσιών, εφόσον πραγματοποιούνται

από επαχθή αιτία στο εσωτερικό της χώρας από υποκείμενο στο φόρο που ενεργεί με αυτή την ιδιότητα, β) η Εισαγωγή αγαθών στο εσωτερικό της χώρας...» και ως εκ τούτου η αποζημίωση από αδικοπραξία δεν υπόκειται σε Φ.Π.Α. (βλ. ΕφΑθ 2132/2011). Περαιτέρω, η αγωγή, κατά την επικουρική βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού, κρίνεται απορριπτή ως μη νόμιμη, καθόσον η από το άρθρο 904 του ΑΚ αγωγή του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι επιβλητικής φύσης και μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, εκτός εάν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα στα οποία στηρίζεται η αγωγή από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, γεγονός που δεν συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση, καθ' ότι η εν λόγω αγωγή στηρίζεται, ως προς την επικουρική της βάση, στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται και ως προς την κύρια βάση της (βλ. Εφ. Λαμ. 54/2013 ΤΝΠ Νόμος). Συνεπώς, η ένδικη αγωγή, κατά το μέρος που έγινε δεκτή, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν, δεδομένου ότι καταβλήθηκε και το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες προσαυξήσεις υπέρ τρίτων (βλ. το με κωδικό 71290839095503170079 ηλεκτρονικό παράβολο), ενώ για το παραδεκτό της συζήτησης προσκομίσθηκε το από 10.03.2024 ενημερωτικό έγγραφο της πληρεξουσίας δικηγόρου του ενάγοντος προς τον νόμιμο εκπρόσωπο αυτού σχετικά με τη δυνατότητα διαμεσολαβητικής διευθέτησης της ένδικης διαφοράς σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 3 του ν. 4640/2019.

Στην προκειμένη περίπτωση, αφού όπως προκύπτει από τα παραπάνω, κλητεύθηκε νόμιμα ο εναγόμενος, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη αγωγή και ως ουσία βάσιμη, λόγω του εκ της ερημοδικίας του εναγομένου συναγόμενου τεκμηρίου περί ομολογίας (άρθρ. 271 παρ. 3 του ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 29 του ν. 3994/2011 και ισχύει και με το ν.4335/2015 σε συνδ. με το άρθρο 352 παρ. 1 του ιδίου Κώδικα), αφού δεν υπάρχει ένσταση, που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως και για τα γεγονότα, που αναφέρονται στο δικόγραφο επιτρέπεται ομολογία. Πλην όμως, το ύψος της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων από την ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου δεν μπορεί να θεωρηθεί ομολογημένο, καθώς δεν αποτελεί πραγματικό περιστατικό και δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ομολογίας,

διαμορφώνεται δε κατά την κυριαρχική κρίση του Δικαστηρίου και με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας (Μ.Πρ.Πατρ. 2/2020 ΝΟΜΟΣ). Εν προκειμένω, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη το βαθμό και τη βαρύτητα του πταίσματος του εναγομένου, τις συνθήκες, υπό τις οποίες τελέσθηκε η αδικοπραξία του, το είδος του εννόμου αγαθού που εθίγη (η περιουσία του ενάγοντος) και της εντάσεως της προσβολής του και την οικονομική κατάσταση των διαδίκων (ΑΠ 284/2012 ΝΟΜΟΣ), κρίνει ως εύλογο, για την ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης, το ποσό των πεντακοσίων ευρώ (500€). Επομένως, η υπό κρίση αγωγή θα πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσίαν και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στον ενάγοντα ως αποζημίωση λόγω της τελεσθείσας αδικοπραξίας, μετά την αφαίρεση του ζητούμενου ποσού ΦΠΑ για έκαστο κονδύλιο, το οποίο απορρίφθηκε κατά τα ανωτέρω, το ποσό των δυο χιλιάδων εξακοσίων σαράντα έξι ευρώ (2.646€) [(27,00 ευρώ X 12 = 324 Ευρώ X2= 648 Ευρώ για το έτος 2019) + (27,00 ευρώ X 7 = 189 Ευρώ X2= 378 ευρώ για το έτος 2020) + (27,00 ευρώ X 7 = 189 Ευρώ X2= 378 ευρώ για το έτος 2021) + (27,00 ευρώ X 11 = 297 Ευρώ X2=594 Ευρώ για το έτος 2022) + (27,00 ευρώ X 12 = 324,00 Ευρώ X2=648 Ευρώ για το έτος 2023), πλέον ποσού 500 ευρώ για την ικανοποίηση της ηθικής της βλάβης, ήτοι συνολικό ποσό τριών χιλιάδων εκατόν σαράντα έξι ευρώ (3.146€) νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Σχετικά με το αίτημα για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, το Δικαστήριο κρίνει ότι θα πρέπει να γίνει δεκτό. διότι πρόκειται για απαίτηση από πνευματικά δικαιώματα και αποζημίωση από άδικη πράξη (άρθρο 908 παρ. 1 εδ. γ και δ ΚΠολΔ) και κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι, καθώς η επιβράδυνση της εκτέλεσης είναι δυνατό να επιφέρει σημαντική ζημία στον ενάγοντα. Λόγω δε της ερημοδικίας του εναγομένου, πρέπει να οριστεί το προκαταβλητέο παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής κατά της παρούσας απόφασης (άρθρα 501 παρ. 1 και 505 παρ. 2 ΚΠολΔ). Τέλος, πρέπει να καταδικασθεί ο εναγόμενος σε μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος λόγω της εν μέρει ήττας της κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του εναγομένου.

ΟΡΙΖΕΙ για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας κατά της απόφασης αυτής παράβολο διακοσίων ευρώ (200 €).

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ότι έκρινε απορριπτέο

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των ποσό τριών χιλιάδων εκατόν σαράντα έξι ευρώ (3.146€), νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση προσωρινά εκτελεστή.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του εναγομένου μέρος της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος, την οποία ορίζει στο συνολικό ποσό των τριακοσίων ευρώ (300€).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στη Νάουσα στις 28-08-2025, σε έκτακτη και δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΙΣΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ
Νάουσα 23/11/2026
Η Γραμματέας